

Rose

เรนโบว์ซิตี

레인보우 시티

3

กดต้องอ่าน

Chepali

เขียน

ตรองสิริ

แปล

การอ่านดีจากรากศัพท์สัตว์

คำนำสำนักพิมพ์

“เรนโบว์ซิติ” เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วค่ะ ท่ามกลางโรคระบาด ความตาย และสงครามชิงอำนาจ สัมพันธรักของควักชูฮวันกับซ็อกฮวา แนบแน่นมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะเดียวกันภารกิจกำจัดเชื้อโรคร้ายยังดำเนินต่อไป จนกว่าจะคืนความสงบสุขให้โลกสำเร็จ สิ่งเดียวที่จะช่วยทุกคนได้ ก็คือวัคซีน แต่การคิดค้นกลับถูกขัดขวางทุกวิถีทาง เพราะเหล่าผู้มีอำนาจ ต้องการให้ผู้คนหวาดกลัวและอยู่ใต้อาณัติตลอดไป

คราวนี้ซ็อกฮวาจำต้องจากบ้านเกิดไปอยู่รัสเซีย ทั้งเพื่อหนีการไล่ล่า และพัฒนาวัคซีน โดยมีพันธมิตรหนุ่มคอยดูแลความปลอดภัยไม่ห่าง การต้องใช้ชีวิตในต่างแดนกันเพียงสองคนก่อเกิดเป็นความทรงจำดี ๆ มากมาย ระหว่างพวกเขา จนกระทั่งซ็อกฮวาพัฒนาวัคซีนสำเร็จ พร้อมทั้งจะกลับไป ช่วยเหลือชาวนครเรนโบว์ซิติ

พวกเขาอดหวังถึงโลกที่ไร้อดัม...

สังคมที่ไร้การใช้อำนาจกดขี่...

และการได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข...

ทว่าทันทีที่กลับถึงมาตุภูมิ ซ็อกฮวากลับพบว่ามิเชอว์ไรสกลายพันธุ์ สายพันธุ์ใหม่ที่อันตรายยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ กัดกินอยู่ในตัวเขา

เดิมพันครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ควักชูฮวันจะทำเช่นไรเมื่อ “หน้าที่” กับ “คนของหัวใจ” สำคัญกับเขาพอ ๆ กัน

บทสรุปของเรื่องราวความรักและสงครามซอมบี้สุดเข้มข้นรอทุกคน อยู่ในหน้าถัดไปแล้วค่ะ

Rose

จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่น่ารักทุกท่าน

ก่อนอื่น ขอขอบคุณมากๆ ที่เลือกหยิบจับเรนโบว์ซิติ์มาอ่าน เราถึงได้มีโอกาสพบเจอกันในรูปแบบตัวอักษรตรงนี้ หวังว่าจะถูกปากอ่านอรรถกถาไม่มากก็น้อยนะคะ

งานเขียนว่าด้วยเรื่องซอมบี้ นั้น มองผิวเผินอาจเห็นเป็นแนวบู๊ระห่ำ หรือวิทยาศาสตร์ แต่ลึกลงในพล็อตยังเต็มไปด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ความอัปลักษณ์ของการเมืองและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์อย่างเข้มข้น ซึ่งเราคิดว่าเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของงานเขียนแนวนี้

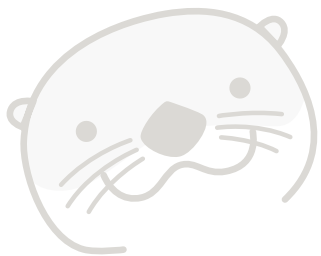
ขณะที่เราเขียนข้อความนี้อยู่ เราแปลเรนโบว์ซิติ์เสร็จสิ้นได้สักระยะแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่เรายังจดจำเกี่ยวกับนิยายเรื่องนี้ได้ดีที่สุดคือทัศนคติของตัวละคร ซ็อกฮวา กับ ซูฮวัน ในนิยายไม่ได้เป็นคนดีชาวสะอาดระดับนักบุญที่จะยอมเสียสละตัวเองในทุกๆ เรื่อง ทั้งคู่เพียงอยู่กับความจริงและฝ่าฟันทำทุกอย่างเพื่อจะมีชีวิตรอดต่ออย่างสมเป็นกันด้วยกันในโลกที่เต็มไปด้วยการล้างสมอง คำโป๊ปดชวนเชื่อ ความอยุติธรรม และอสุรกายทั้งในรูปโฉมของอดัมทั้งในคราบของคนปกติ เราขอให้ทัศนคติการมองโลกตามแบบที่เป็นจริง ไม่บววกเกินหรือลบไป โดยยังมีความหวังแบ่งบานในใจและมีกำลังใจจากคนสำคัญเหมือนท่านพันตรีมีเจ้าดอกเตอร์หินชนนี ก่อเกิดเป็นวัคซีนคุ้มกันใจแก่นักอ่านของเราทุกคน จากเชื้อไวรัสอดัมรูปแบบใดๆ บนโลกทุกวันนี้ด้วยเช่นกัน

แม้จะพยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องอีกมากนัก หากมีสิ่งไหนผิดพลาด จึงอยากขออภัยนักอ่านทุกท่านมา ณ ที่นี้ โปรดชี้แนะ พูดคุย และมาเป็นเพื่อนร่วมอ่านหนังสือกันได้ที่ <https://www.goodreads.com/trongsiri>

สุดท้าย ขอขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านของโรสที่กรุณาดูแล
ต้นฉบับด้วยดี โอ้เอ้และเป็นกำลังใจให้ทุกๆท่านเสมอค่ะ

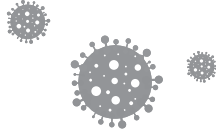
จนกว่าจะพบกันใหม่

ตรองสิริ

ทดลองอ่าน

เรนโบว์ซิติ (2)

กิ่ง ช็อกฮวาสะดุ้งหันมองหลัง หน้าที่ที่รถจิปเขย่าคลอน
จากลูกระนาด

“อย่าห่วงเลย แค่นี้ไม่ตูมตามหรอก”

ระเบิดไดนาไมต์กระทบดังกึกกักตามแรงสั่นบนรถ

“ตูม!”

ควักชูฮวันกางมือหนึ่งใส่หน้าช็อกฮวา ดอกเตอร์ตัวแข็งที่อย่าง
ตกใจจริง แบบนี้สู้ให้ต่ากลับยังดีกว่า เพราะปฏิกิริยานิ่งสนิทของอีกฝ่าย
ดันทำให้เขารู้สึกผิดเสียเอง เขาประคองท้ายทอยช็อกฮวารั้งมาจูบปาก

“แค่ส่งสัญญาณชวนจูบ ๆ กันนะ”

พันตรีหนุ่มกล่าวจะฉานไม่มีเหนียมอาย ก่อนจะเร่งความเร็วรถใหม่
พอร์รถโคลงเคลงอีก คราวนี้เป็นช็อกฮวาที่กางมือใส่หน้าเขาบ้าง

“ตูม!”

“ทำอะไร ระเบิดด้านเธอ”

แต่ไหน ๆ ส่งสัญญาณชวนจูบ ๆ ทั้งที่ ขออีกรอบแล้วกัน คิดแล้ว
ควักชูฮวันก็ดูกระจกมองหลังและคิดว่าตัวช็อกฮวาเข้ามาจะจูบ หันได้นั้น
เสียงแตรรถก็ดังลั่น ลูกน้องเขาที่ขับรถจิปเลนข้าง ๆ ตะโกนถาม

“หัวหน้า! ตรงโน้นมีอ้อมตมคนหนึ่ง จัดการเลยไหมครับ”

“เออ เออเลย”

เบื้องหน้ารถจี๊ปคันที่ขับแซงคืออ้อมที่ทำทางกลายร่างนานมากแล้ว พวกเขาขับชนอ้อมที่หันพุ่งใส่รถ รถจี๊ปคันอื่นที่ขับตามค่อยๆ ชะลอความเร็ว กลุ่มหน้าสุดกระโดดลงจากรถ กลิ่นเหม็นของเครื่องในเน่าเฟะจุนร้ายจากทะเลหน้ากากอนามัย ลูกน้องของควักชูฮวันปรี่เข้ามาดัดตัวอ้อมขาเบ้ ทั้งยังใช้ฝ่าชนหน้าอัดปากอ้อมมนุษย์ไว้ แม้อ้อมตนนี้ฟันร่วงหมดปาก ดูไม่เป็นอันตราย แต่เขาถูกฝึกให้รู้จักปลอดภัยไว้ก่อนจนติดเป็นนิสัยแล้ว

“โทษทีวะ เสร็จธุระเมื่อไหร่เราจะปล่อยแกไป ทนหน่อยแล้วกัน”

ลูกน้องของควักชูฮวันใช้ฝ่ามือใหญ่เท้าอึ้งตีนหมึกกวดอ้อมมัดใส่ท้ายรถ ควักชูฮวันเอ่ยถามขณะมองภาพตรงหน้า สองแขนพาดพิงบนพวงมาลัย

“จำเป็นต้องทำแบบนี้ด้วยหรือ”

“ผมไม่เป็นไรหรอกครับ”

ซ็อกฮวาตอบแข็งขัน ควักชูฮวันทำหน้าที่คล้ายอยากพูดต่อ แต่เพราะได้รับสัญญาณว่าจัดการธุระเสร็จสิ้นแล้ว พันตรีจึงจำต้องเหยียบคันเร่ง

จุดหมายปลายทางของพวกเขาคือที่ชุมนุมในเครือสวนเอเดน ตามข้อมูลจากพันโทซา พื้นที่ซึ่งห่างจากบริเวณนี้ประมาณสามสิบกิโลเมตร เป็นที่ตั้งสาขาย่อยท้องถิ่นทางเหนือของลัทธิสวนเอเดน

ขณะเดินทางพบเจออ้อมบนท้องถนนเป็นระยะ ส่วนมากเป็นร่างที่สังหารผู้พึงไร้เขี้ยวเล็บ ชาวเมืองบางคนพาหินใส่สร้างอ้อมที่นอนตะเกียกตะกายบนพื้น อ้อมที่เพิ่งกลายร่างหมาดๆ อันตรายก็จริง ทว่าอ้อมที่กลายร่างนานแล้วจนร่างกายเปื่อยยุ่ยนั้นแรงน้อยกว่าเด็กสามขวบเสียอีก อย่างไรก็ตาม หากประมาทก็อาจสร้างภัยแก่ตัว เลือดอ้อมที่เราพาหินใส่อาจกระเซ็นเข้าแผลเราก็ได้ การติดเชื่อนั้นรวดเร็วเกินกว่าใครจะจินตนาการได้

ช่วงเวลาอนุญาตขึ้นทะเบียนเป็นพลเมืองเรนโบว์ซิตี ภาษีทะเบียนราษฎรเพียงหนึ่งกรีน

ทุก ๆ ลิบกิโลเมตรจะมีป้ายผ้าใบซึ่งตั้งเปรี๊ยะ

ชเวโฮอนตั้งคนนอกชิตีมาเพิ่มจำนวนเสียงผู้สนับสนุน ถึงอย่างนั้น กลุ่มคนมีเงินในชิตีก็ยังคงจัดเป็นกลุ่มคนรวยสำหรับผู้อยู่นอกชิตี สุดท้าย แม้เปลี่ยนตัวมาสเตอร์ก็เชื่อว่าทุกคนจะเป็นพลเมืองได้ ช็อกฮวาแหงมองป้ายที่ใกล้สายตาเข้ามาทุกที ก่อนจะละลายตาเมื่อรถจี๊ปขับลอดป้าย เขาเปิดช่องเก็บของหน้ารถ มืออีกข้างกำก้อนหินที่วางไว้ข้างต้นขา

ช็อกฮวานึกว่าจะไม่ได้เจอเจ้าก้อนหินนี้อีกแล้ว ต้องขอบคุณพันโทชา มันถึงกลับมาอยู่ในมือเขา ช็อกฮวารู้สึกว่าพวกลูกน้องของควักชูฮวันค่อนข้างต่างจากบรรดาทหารที่เขาเคยเห็น บางทีอาจเพราะพวกเขาคล้ายผู้เป็นหัวหน้าทหารเหล่านี้ดูหึงผยองแต่ก็ไม่ถึงกับดูแคลนที่ช็อกฮวาอ่อนแอ โดยสรุปคือไม่ได้สนใจเขาเป็นพิเศษ สาเหตุน่าจะเพราะพอชวนเขาคุยแล้วดันถูกควักชูฮวันมองด้วยสายตาที่มึนแวง

ช็อกฮวาวางหินก้อนนั้นลงข้างสมุดบันทึกกับก้อนรูปิกของควักชูฮวัน แล้วก็ต้องชะงัก

ควักชูฮวัน

ชื่อของพันตรีหนุ่มถูกเขียนไว้ตัวเบ้อเริ่มบนปกสมุด เขาจำลายมือหัตเขียนของอีกฝ่ายกับแผ่นกระดาษที่สอดค้นไว้ในเล่มได้ ความเศร้าอาดูรที่แฝงในตัวอักษรเหล่านั้นยังคงฝังแน่นในสมองช็อกฮวา เขาทำเป็นไม่เห็นแล้วค่อย ๆ หยิบมันใส่เป้

ตอนนี้พวกเขาอยู่ช่วงก่อนเข้าเขตใจกลางเมืองของเรนโบว์ชิตี กำลังพลจากเขตลิม่วงเคลื่อนย้ายขึ้นเขาและอำพรางรถจี๊ปด้วยกึ่งไม้ใบหญ้า จากนั้นพวกเขาอาจจะพบกับทหารของชิตี จึงต้องเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น

“หัวหน้า หากเดินลงทางลิบนาฬิกาจากตรงนี้จะเจอบ้านพักบนเขาครับ”

ควักชูฮวันซึ่งเป็นอดีตคอนโทรลเลอร์เคยเตรียมอาวุธกับยานพาหนะทิ้งไว้ในพิภักตตามกำหนดของแต่ละพื้นที่

“ตรวจด้านในหรือยัง”

“ครับ ตรวจสอบก่อนติดต่อหัวหน้าแล้ว ไม่พบปัญหาครับ”

“มุนกิล นายตามฉันมา ดอกเตอร์ซ็อก เปลี่ยนไปสวมเครื่องแบบ ส่วนคนที่เหลือหน้าตาเตะตาเกิน รอที่นี่”

ลีนเลียงลิ่ง ชายฉกรรจ์ตัวเท่าหมีรัสเซียก็ก้าวออกมาพร้อมร่างของอดัมที่ถูกมัด

ควักซูฮวันถอดเสื้อผ้า เปลี่ยนไปสวมเครื่องแบบทหารเรนโบว์ชิต์ที่เตรียมไว้ มุนกิลตะตะปากใส่เครื่องแบบที่ไม่ได้ใส่เสียนาน เครื่องแบบทหารของซิต์สวายเป็นชุดความทะมัดทะแมงเพราะมีผ้าคลุมบ่ารุ่มร่าม ถึงอย่างนั้นก็เคยใส่มานานหลายสิบปี เขาเลยแต่งตัวได้คล่องแคล่ว โชคดีในโชคร้ายคือเครื่องแบบไม่ได้มีจำกัดแค่ไซซ์ใหญ่สำหรับทหารหุ่นหมึกล้ามนั่น แต่ยังมีไซซ์สำหรับคนตัวเท่าซ็อกฮวาด้วย ขณะซ็อกฮวาเดาสู่มาว่าต้องผูกอะไรตรงไหนบ้างนั้น

“มา ฉันผูกให้”

ควักซูฮวันไขว่สายเข็มขัดกับเชือกหนังอ้อมมาติดยึดเข็มขัดรัดเอว จากนั้นก็ใช้มือลูบจัดทรงผมให้ พลางรู้สึกแปลก ๆ เมื่อเห็นซ็อกฮวาในเครื่องแบบทหาร

หรือเพราะชินตาภาพเขาในเสื้อกาวน์สีขาว แต่แบบนี้ก็เหมาะสมดี

ซ็อกฮวากลับรู้สึกคนละอย่าง เขามองพันตรีหนุ่มในชุดเครื่องแบบที่ไม่ได้สวมเสียนานด้วยสายตารู้สึกผิด ควักซูฮวันตั้งใจส่งยิ้มให้

หลังเตรียมตัวออกเดินทางกันเสร็จ สมาชิกในหน่วยก็ยืนเรียงแถวหน้ากระดาน

“เอละ ถ้าฉันไม่กลับมาภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับจากนี้ ให้พวกนายกลับขึ้นทางเหนืออีกครั้ง และถ้ายังไม่ได้รับการติดต่อเกินหนึ่งสัปดาห์ พันโทซา ถึงตอนนั้นให้นายสั่งการแทนตามสมควร”

“รับทราบครับ”

คำสั่งของควักซูฮวันที่ว่าหากเกิดเหตุวิกฤตให้แบ่งเงินแจกจ่ายทุกคนในหน่วยที่เหลือนั้นยังคงมีอยู่เช่นเดิม

เงินเดือนสมัยเป็นคอนโทรลเลอร์น้อยนิด แต่เงินเก็บสะสมที่ได้จากการปล้นกระเป๋าสตางค์เหม็นฉៃของเจ้าพวกยศสูงนั้นเยอะพอดู เยอะขนาด

พันโทซาพูดติดตลกในวันอากาศหนาวว่าใช้ธนบัตรเผาทำเชื้อเพลิงผิงไฟ
ได้สบาย แม้ว่าถ้าเราโฮออนปฏิรูประบบธนบัตรใหม่ เงินพวกนั้นจะต้อง
สูญค่าก็ตาม

ออกคำสั่งจับ ควักซูฮวันก็โดดลงจากกระโปรงรถ
“คำนวณเวลาให้ดี”

เขาบอกทั้งทำยแก้พันโทซาที่กำลังจัดเบ้ ขณะเดียวกันมุนกิลก็ใช้
แผ่นพลาสติกพันร่างอ้อมที่มัดไว้ อ้อมตอนนี้พันหลอมหมดแล้ว นิ้วมือก็กุดหู
แต่ปัญหาคือไต่กลิ้งตัวเหม็นร้ายกาจเวลาแบกขึ้นหลัง อย่างไรก็ตาม
เนื้อหนังผุพังแล้วช่วยให้น้ำหนักของเจ้าอมนุษย์เบาหวิว มุนกิลใช้เชือก
พันร่างอ้อมอีกทบแล้วผูกติดหลัง ควักซูฮวันตรวจความเรียบร้อยครั้ง
สุดท้ายก่อนประกาศออกเดินทาง เขาตะน่องมุนกิลป่าบหนึ่ง

ซ็อกฮวาสะพายเป้ไปที่เบาที่สุด ถึงอย่างนั้นควักซูฮวันก็ยังอุตสาห์
คว่าไปถือแทน ซ็อกฮวาคิดว่ายังต้องเดินทางกันอีกไกล ควรนอนหลับพัก
ให้ได้มากที่สุด จึงไม่ตั้งต้นและเพียงกล่าวขอบคุณพันตรีแล้วเดินทาง

เขานึกถึงภาพแผ่นหลังกว้างยามแบกสัมภาระทุกชิ้นตอนอยู่ในรัสเซีย
ท่ามกลางอากาศหนาวสุดโหด นั่นเป็นความทรงจำที่ไม่อยากจะหวนนึกถึง
ถึงอย่างนั้นพวกเขาาก็กลับเรนโบว์ซิติได้อย่างปลอดภัย และยังคงมีชีวิต
อยู่ต่อไปตั้งเช่นคำขอในแผ่นกระดาษนั้น

ควักซูฮวันตรวจทิศทางด้วยเข็มทิศก่อนเก็บใส่กระเป๋ากางเกง ทหาร
ที่เหลือช่วยกันลบลรอยล้อรถจี๊ปบนพื้น สามคนเริ่มออกเดินทาง

เดิมทีตรงนี้เคยเป็นเส้นทางปีนเขา แต่เมื่อพวงไพรกลายเป็นใหญ่
บนผืนดิน ทางเดินของคนจึงถูกวัชพืชปกคลุมรกเร็ว มุนกิลเดินนำ มือ
กวัดแกว่งมีดเดินป่าผ่าวถางทางรกชัฏ คมมีดที่ใช้ฟันออกอ้อมหลุดจากป่า
ได้ด้วยแรงตวัดเพียงครั้งเดียวนั้นใช้ฟันพวกต้นอ้อยกับกิ่งก้านต้นไม้อื่น ๆ
ได้สบาย

“หัวหน้า เราซัปรถจี๊ปไปไม่ได้หรือครับ”

มุนกิลแกว่งมีดฟันกิ่งไม้ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์

“ถ้าจะทำแบบนี้ก็สู้ควักโทรโข่งประกาศว่า กลุ่มผู้ต้องหากลับมาแล้ว

จ้าว เลยตีกว่าปะ”

ยังอีกไกลกว่าจะถึงกรุงโซล จึงไม่มีทหารคอยประจำการรัดกุมถึงอย่างนั้นการใช้เส้นทางบนภูเขาก็ดีกว่าถนนปกติซึ่งอาจถูกตรวจสอบกลางทาง

ซ็อกฮวาเดินรั้งท้าย เขามองอดัมบนหลังมุนกิลหลายครั้ง ดวงตาคมมนุษย์น่าพิศ มีหนอนแมลงวันไต่ยุบยับข้างใน ร่างกายดูใกล้หยุดทำงานในเร็ววัน

“น่าจะเลือกตอนที่พอดูได้หน่อย ดันคว่ำที่ใกล้มองแทบมาเสียได้”

ควักซุฮวันมองอดัมพลางบ่นเบา ๆ บ้านพักที่พันโทซาเอ่ยถึงปรากฏให้เห็นไร่ไรทางด้านล่าง หนทางไต่ลงเขาลาดชันมาก เขาจึงนุ้ยไ้ส่งสัญญาณให้ซ็อกฮวาชี้หลัง ซ็อกฮวารับเป้ของควักซุฮวันมาสะพายแทน

“มุนกิล วัง”

“ครับ หัวหน้า”

มุนกิลเสียบมีดเดินป่าเก็บบนหลัง

“คือก!”

เสียงร้องเฮือกสุดท้ายดังก่อนร่างอดัมที่ถูกมัดแขวงจะอ่อนยวบลง เหตุเกิดจากมุนกิลดันพลอเก็บมีดเข้าฝักตามนิสัย

“เจ้าที่มเอ๊ย”

ควักซุฮวันที่แบกซ็อกฮวาขึ้นหลังแล้วถึงกับกุมขมับ มุนกิลเองก็ตกใจและรีบแกะเชือกออก ทว่ามีดเดินป่าเจ้ากรรมเสียบกลางศีรษะอดัมไปแล้ว

ควักซุฮวันตั้งท่าจะด่า แต่แล้วก็คิดว่าเป็นแบบนี้อาจดีกว่าก็ได้

“หะ...หัวหน้า มันตายแล้ว ให้แบกไปต่อไหมครับ”

“ทิ้งไว้เนี่ย ไปกันเถอะ”

“ท่านพันตรี”

ซ็อกฮวาที่เกาะหลังอยู่เอ่ยเรียก ลมหายใจเขาเป่ารดต้นคออีกฝ่าย

“ดอกเตอร์ซ็อก อยู่หนึ่ง ๆ ขึ้นกระซิบใส่แบบนี้ฉันหวังไม่ไหวกันพอดี”

“ก้าก ปิ้งปิ้งเลยหรือครับหัวหน้า”

มุนกิลหัวเราะชอบใจ

“ยังขำออกอีกหรือ ไอ้ที่มุนกิล”

“ไม่ใช่นะครับ หัวหน้า! ขอประทานโทษครับ!”

ชายตัวเท่าหมีสี่ขาเปลี่ยนจากท่าจับท้องหัวเราะระรื่นเป็นสำรวมทันที จากนั้นจึงมีดมาสะบัดคราบเลือดเหนียวเหนอะทิ้งก่อนเก็บเข้าฝัก “วืง”

ควักชูฮวันใช้หัวรองเท้าทหารเตะหินใส่แข่งมุนกิล

สิ้นสัญญาณมุนกิลก็เริ่มวิ่งลงทางลาดจนแทบจะกลิ้งถลา ควักชูฮวันใช้ก้อนหินที่ฝังดินแน่นเหยียบต่างเบรกระหว่างเดินลงไปที่บ้านพัก ซ็อกฮวากัดฟันเบา ๆ กันไม่ให้ตัวเองเผลอกัดลิ้นพลางเกาะควักชูฮวันแน่น สายตาสอดส่องเพื่อมือตมตนอื่นบนเขา ทว่าไม่มีทางที่ตมจะโผล่มาในสถานที่แบบนี้

ตอนมองจากไกล ๆ ยังไม่ค่อยเห็น แต่พอเข้าไปใกล้บ้านพักถึงเห็นผ้าคลุมพรางตาที่ทำให้วัตถุกลืนเป็นส่วนหนึ่งกับภูเขา ควักชูฮวันตัวดีผ้าคลุมออก เผยให้เห็นมอเตอร์ไซค์สภาพดี พันตรีขึ้นคร่อมแล้วสตาร์ทเครื่องทันที มุนกิลซ่อนมีดเดินป่าไว้ใต้บันไดบ้านเสร็จก็ขึ้นขี่มอเตอร์ไซค์อีกคัน

ซ็อกฮวาคันบางสิ่งจากเบียร์ให้มุนกิล

“เอาไว้ใช้ตอนถูกขอลิ้นตัวครับ”

มันคือบัตรประจำตัวปลอมที่เขานำมาจากรัสเซีย

“ขอบคุณครับ ดอกเตอร์”

“หน้าตาต่างกันจะตาย ใครเขาจะเชื่อ”

ควักชูฮวันชี้ให้ดูว่าหน้าคนในบัตรเล็กกว่ามุนกิลตั้งครึ่ง

“ดีกว่าไม่มีครับ”

ซ็อกฮวาขึ้นซ้อนท้ายและเกาะเอวพันตรี

“ไปเถอะครับ”

ควักชูฮวันบิดแฮนด์มอเตอร์ไซค์เมื่อสิ้นคำนั้น

“อีกยี่สิบนาทีจะไปถึงที่หมายข้างใน”

มอเตอร์ไซค์ของพันตรีวิ่งตัดสู่ด้านล่างของบ้านพักก่อนมุนกิลเอ่ยตอบคำ แม้หนทางจะรกเรื้อด้วยสุมทุมพุ่มไม้ แต่ภาพกลุ่มตึกที่เห็นไกล ๆ

ก็ประหนึ่งเป็นเครื่องยืนยันว่าพวกเขากลับมาถึงเรนโบว์ซิติ์แล้วจริง ๆ

“เพิ่งเคยเห็นพวกคุณครั้งแรก ไม่ทราบว่าจะทะเบียนหรือยังคะ”

หญิงผู้ยื่นถือแผ่นรองเขียนแนบออสั่งยิ้มใจดีให้

บริเวณนอกของชุดนักบวชสีขาวยที่เจ้าตัวสวมใส่พิมพ์ภาพต้นไม้แห่งชีวิต อาคารที่ตั้งสาขาย่อยท้องถนนหน่อซึ่งใช้เป็นที่พักผ่อนของลัทธิสวนเอเดนนั้นเตะตาหาไม่ยาก ปัญหาคือการเข้าด้านใน เนื่องจากรอบอาคารมีทหารในเครื่องแบบของเรนโบว์ซิติ์ซึ่งไม่รู้ว่ายืนคุมหรือเฝ้าอารักขารายล้อมอยู่หลายนาย

ควักซูฮวันเตะแข่งมุนกิลถึงสองครั้งเมื่ออีกฝ่ายรีบเร่งให้ลงมือสังหารฝ่ายตรงข้าม เขาสั่งมุนกิลให้บุกจุดตรวจแล้วจับพวกเฝ้ายามมัดไว้ จากนั้นถอดหน่อสามสิบนาที่ แค่สามสิบนาที่ก็พอถมถืด

“พวกเราเพิ่งย้ายมาประจำการที่วันนี้ ผกตัวด้วยครับ”

ควักซูฮวันคลี่ยิ้มมุมปากด้วยสีหน้าเป็นมิตร

“แบบนี้เอง แล้วลงทะเบียนผู้คร่ำทหาหรือยังคะ”

หญิงสาวถามพร้อมรอยยิ้มพิมพ์เดียวกับครู่ก่อน

“นี่เป็นเลือดด้อมครับ”

จู่ๆ ซ็อกฮวาก็ซูดแก้วใบหนึ่งให้ดู เธอเบิกตากว้างพลางขยับถอย

“ผมมีเรื่องจะแจ้งเลยพม่าด้วยเฉย ๆ อย่างกังวลเลยครับ”

ซ็อกฮวาเก็บซูดแก้วใส่กระเป๋าสุดทหาร หญิงสาวหันมองหลังด้วยสีหน้าระวังตัวเมื่อไม่รู้เจตนาของชายหนุ่มแปลกหน้าที่อ้างถึงเลือดของด้อมท่าทางเตรียมพร้อมจะเรียกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยนั้นทำให้ควักซูฮวันปราดเข้าใกล้เธอทันที

“ผู้ทรงวุฒิของสวนเอเดนอยู่ที่ไหนครับ”

“...ผู้ทรงวุฒิหรือคะ”

ถึงรู้ว่าไม่ควรเสียมารยาทต่อทหารของเรนโบว์ซิติ์ แต่เธอก็เคลงใจว่าชายหนุ่มทั้งสองเป็นทหารจริงหรือไม่ ทั้งยังเพิ่งได้ยินเรื่องการย้ายมาประจำการครั้งแรก ถ้ามีกำหนดการจริง เธอก็น่าจะได้รับแจ้งข้อมูลก่อน

หน้าแล้ว

“ถ้าผู้ทรงวุฒิอยู่ เราอยากขอเข้าพบครับ”

ช็อกฮวาพูดอย่างสุภาพแต่ตรงประเด็น

“ผู้ทรงวุฒิไม่ใช่คนที่ใคร ๆ จะเข้าพบได้แค่เพราะอยากเจอท่านหรอกระยะ”

หมายความว่าผู้ทรงวุฒิอาจอยู่ที่นี้ เหลือเวลาอีกยี่สิบห้า นาที พวกเขาไม่ว่างพอจะต่อคำ

“พวกเรามีเรื่องแจ้งจากเบื้องบน จะขอเข้าพบเพราะเรื่องนั้นครับ”

“ถ้าอย่างนั้นฝากฉันเรียนแจ้งแทนก็ได้ค่ะ”

“คิดว่าตัวเองเป็นใครหรือ”

ควักซูฮวันก้มมองอีกฝ่ายด้วยท่าที่คุกคาม แม้แต่เด็กสามขวบยังจำขึ้นใจถึงคำสอนที่ว่าจงอย่าคิดลองดีกับทหารของเรนโบว์ซี้ตี้ผู้มีอำนาจยิ่ง

“ฉันเป็นผู้นำทาง รับผิดชอบสาขาย่อยท้องถิ่นทางเหนือค่ะ”

สาวกหญิงไม่อาจหยุดจะต่อกรกับทหารแค่เพราะนึกแคลงใจ เธอจึงเลือกแสดงท่าทีอ่อนลงเล็กน้อย

“ตอนนี้ผู้ทรงวุฒิไม่อยู่ค่ะ”

“แจ้งธุระเสร็จเราก็จะกลับ ขอเข้าไปข้างในก่อนแล้วกัน”

“จะแจ้งธุระอะไรคะ”

“เมื่อก็บอกว่าเป็นผู้นำทางสินะ มีคนในกองทัพคอยหนุนหลังด้วยใช่ไหม”

“เออ...พอดีจู้ ๆ พวกคุณมาได้โดยไม่ติดต่อก่อน...”

ติดต่อนั้นแหละ ควักซูฮวันแค้นหัวเราะ

“แค่ทางซี้ตี้คอยช่วยเหลือ อย่าเพิ่งคิดสลับบทบาทเจ้าบ้านกับแขกลิที่เรารช่วยคุ้มครองเหล่าหัวให้ไม่ใช่เพราะพวกคุณแสนเลิศเลอ เราก็แค่หยิบยื่นให้ฝ่ายเดียว จะดีกว่านะถ้าคุณพุดรู้เรื่องในตอนที่ผมยังรักษามารยาทที่ไม่จำเป็นต้องรักษา สาขาย่อยท้องถิ่นทางเหนือจั้นระระ เต็มพอช่วยสงเคราะห์ให้เหลือแค่ชั่วโมงเดียวเอาไหม”

ควักซูฮวันซี้ตี้ยศของตัวเอง ทำทางเหมือนพร้อมจะยึดข้อหาให้ตาลี

ตาสาที่หลงเข้ามา ซ็อกฮวาไม่ชินที่เห็นเขาทำตัวเหมือนอันธพาล แต่ก็เข้าใจ
ได้ว่าเขาแค่แสดงละคร

“ไม่ว่าจะ อย่างนะคะ ฉันเพิ่งเป็นผู้นำทางได้ไม่นาน ความคิดอ่านยังขาด
การไตร่ตรองให้ลึกซึ้ง เชิญทางนี้ค่ะ”

โบหน้าสาวกหญิงถอดสี ก่อนเปิดทางให้และเดินนำพวกเขา

ควักซูฮวันขยับตาข้างเดียวให้ซ็อกฮวาเป็นเชิงบอกว่า *รู้ใช่ไหมว่า
แค่แสดงละคร ฉันไม่ใช่คนแบบนั้นหรอก* ซ็อกฮวาพยักหน้ารับ

ผนังโถงทางเดินยาวเปราะอะเบื่อนด้วยคราบเลือดกับรอยฝ่ามือสีแดง
ท่ามกลางพื้นหลังแดงฉานด้วยสีโลหิตมีภาพจิตรกรรมฝาผนังอันพิสดาร
เป็นรูปอัครมฤตรูปร่างโหดเหี้ยม เมื่อเดินลึกสู่ด้านใน สีแดงของเลือดก็จางลง
สีผนังเปลี่ยนเป็นโทนสว่าง พร้อมด้วยภาพฝูงอัครมฤตยูเฝ้าให้ตายตก มือ
ของอมนุษย์ยื่นไขว่คว้าไปทางสว่างเจิดจ้าที่มีคนห้าคนยืนอยู่

ควักซูฮวันกับซ็อกฮวาถึงกับหยุดยืนมองภาพเหล่านั้น

ผู้นำทางหันมองเมื่อเสียงฝีเท้าเงียบไป เธอยิ้มให้ชายหนุ่มทั้งสองที่
สายตาสบจับจ้องภาพบนผนัง

“ดูขลังมากใช่ไหมคะ นั่นคือเหล่าผู้ทรงวุฒิรุ่นแรกกับต้นไม้แห่ง
ชีวิตที่พื้นดิน พวกท่านเป็นผู้ก่อตั้งสวนเอเดนค่ะ และถูกรับขึ้นสู่สวรรค์
เรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงคราวแสดงกฤตกาภินิหารจะพื้นดินบนโลกอีกครั้งและ
เลือกผู้สืบทอด”

ปิโซน ก็โฮน ไทกริส และยูเฟรติสยื่นห้อมล้อมต้นไม้แห่งชีวิตอย่าง
แผงนัยบางอย่าง นำแปลกที่โบหน้าเหล่านั้นช่างคุ้นตา

“เห็นตอนเขาตายหรือก็เปล่า ดันพล่ามเรื่องพื้นดินซีพ”

ควักซูฮวันค่อนข้างใจร้าย

รูปร่างหน้าตาของผู้ทรงวุฒิละม้ายคล้ายพ่อแม่ของเขา แม่ของ
ซ็อกฮวา และดอกเตอร์วอนโฮ

“อะไรนะคะ”

ผู้นำทางทวนถามซ้ำหลายจังหวะ ควักซูฮวันตอบว่าไม่มีอะไรแล้ว
สะบัดคางให้เธอเดินนำต่อ หญิงสาวจ้องมองซ็อกฮวาผู้ยื่นเงียบอยู่หลัง

ควักซูฮวัน ร่างของชายหนุ่มยามหันข้างมองภาพบนผนังช่างดูเหมือนต้นไม้
แห่งชีวิตในภาพนัก

ควักซูฮวันตะปากรู้เมื่อเห็นผู้นำทางเอียงคอครุ่นคิด

“ไปกันเถอะ พันตรีซ็อก”

เขาตั้งสติซอกสวา ทั้งยังว่าไม่มีเวลามัวโอ้อ้อแล้วเดินจ้ำเร็วกว่าผู้นำทาง
เสียอีก สุดโถงทางเดินมองเห็นห้องโถงกว้างใหญ่ เพดานสูงลิบ

“สมาชิกใหม่ครอบครัวเรานี้หรือ เป็นทหารของซีตี้นี่เอง! ยินดี
ต้อนรับครับ”

สาวคนหนึ่งที่นั่งสวดภาวนาบนพื้นกล่าวต้อนรับเสียงเป็นมิตรยิ่ง
ดูเหมือนที่นี้จะตั้งดูคนโดยใช้คำขวัญทำนองว่าพวกเราล้วนสมัครสมาน
เป็นหนึ่งเดียวบนโลกอันโหดร้าย แต่ฟังน้ำเสียงเอื้ออารีดูจะเป็นครอบครัว
เดียวกันก็อดอึดแล้ว ควักซูฮวันนิ่งเฉยใส่คนที่เดินเข้าหา ก่อนเดินดุ่ม
ก้าวขึ้นแทนพูด

“ทดสอบ ทดสอบ” เสียงเขาดังก้องห้องโถงเมื่อพูดใส่ไมค์ ซ็อกสวา
วางเป้ที่สะพายลงแล้วหยิบกล่องใบหนึ่งออกมา

“ขอสรุปฐานะแบบเนื้อ ๆ นะ เราจะแจกวัคซีน”

เสียงซุบซิบค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นเสียงเซ็งแซ่ จำนวนคนที่เงยหน้า
มองมีประมาณยี่สิบกว่าคน ทุกคนล้วนสวมชุดขาว บนเสื้อพิมพ์ภาพต้นไม้
แห่งชีวิต

“วัคซีนนั้นหรือ วัคซีนอะไร”

ชายชราয়กมือตะโกนถาม

“วัคซีนป้องกันไวรัสดัมครับ”

ปฏิกิริยาทุกคนเป็นแบบเดียวกันคือเบิกตากว้าง อ้าปากค้าง ต่าง
แย่งกันพูด ทันใดนั้นผู้นำทางก็ก้าวขึ้นแทนพูดบ้าง

“วัคซีนนั้นหรือคะ ฉันไม่เห็นเคยได้ยิน พวกคุณเป็นทหารของซีตี้
แน่หรือเปล่า”

“ชาวดีแท้ ๆ ทำไม่ถึงไม่เชื่อกันล่ะครับ”

“ส่งไมค์มาก่อนล่ะ คุยกับผู้ทรงวุฒิแล้วค่อยว่ากัน”

ผู้นำทางพยายามแย่งไม้ค้ำคินจากควักซูฮวัน แต่เขาซุ่มมือหนี
“ทุกคนคะ! นี่เป็นเรื่องที่ยังไม่ได้รับการตรวจสอบ อย่าหลงเชื่อ
นะคะ!”

ผู้นำทางตะโกนบอกเมื่อแย่งไม้ค้ำไม่สำเร็จ เสียงอะอะวุ่นวายเรียก
ความสนใจผู้คนตรงบันไดลงชั้นใต้ดินให้ทยอยมามุงดู ซ็อกฮวาใช้จิ้งหะนั้น
ขยับไปยังแท่นพูด แล้ววางกล่องวัคซีนบนโต๊ะที่มีขาตั้งไม้ค้ำ

“เท่านี้น่าจะพอฉีดครับ”

ดอกเตอร์บอก แต่ไม่มีใครฟัง

บางคนชักใช้ควักซูฮวันว่าหมายความว่ายังไง บางคนถามด้วยท่าทาง
ดีใจว่าในที่สุดเรโนโบว์ชิตีก็พัฒนาวัคซีนสำเร็จแล้วใช่ไหม บางคนเอื้อมมือ
จะขโมยกล่องวัคซีน บางคนตะโกนขอหลักฐานที่ยืนยันว่าทั้งคู่เป็นทหารจริง

พอต่างคนต่างแย่งกันพูด ในห้องโถงจึงโกลาหล ควักซูฮวันยึดไม้ค้ำ
ใส่มือซ็อกฮวาแล้วชักปืนยิงขึ้นฟ้า

ปัง! เสียงกระสุนสะท้อนก้องห้องโถง ทันใดนั้นทุกเสียงก็เงียบลง

“พูดเลย”

ซ็อกฮวายืนตัวตรง หันหน้าเข้าหาผู้คน

“ผมเข้าใจดีครับว่าทุกคนกำลังสับสน แต่วัคซีนมีประสิทธิภาพ
แน่นอน ถึงอย่างนั้นเมื่อรับวัคซีนแล้วก็ขออย่าประมาท ระวังอย่าให้อดัมกัด
ดูอย่างการฉีควัคซีนป้องกันไข้หวัดใหญ่ หลังฉีดแล้วเราก็จะไม่สวมเสื้อ
แขนสั้นกลางฤดูหนาว ยังไงก็ขอให้ระมัดระวังตัวด้วยครับ”

ดอกเตอร์ไม่เคยพูดยาว ๆ ต่อหน้าคนจำนวนมาก สายตาหลายคู่
มอบความรู้สึกเหมือนเข็มแหลมทิ่มตำทั่วร่าง

“ถ้าจะให้ฉีควัคซีน ทำไม่ถึงไม่มีประกาศประจำวันของชิตีแจ่งมา
เลยล่ะ”

ควักซูฮวันขยับไปยืนคนพูดเป็นเชิงชมว่าถามได้ดี ก่อนจะหยิบไม้ค้ำ
มาจ่อริมฝีปาก

“ป้ายสองของวันที่ยี่สิบสาม มีประกาศว่ามาสเตอร์ผู้ยิ่งใหญ่ของเรา
จะปราศรัยเรื่องสำคัญใช่ไหมครับ”

ทุกคนต่างรู้คำประกาศนั้นเพราะเผยแพร่เป็นระยะผ่านวิทยุ ครั้นเห็นหลายคนแสดงท่าที่รับรู้ คิวักซูฮวันก็กล่าวต่อ

“ประเด็นสำคัญของการปราศรัยที่จะมาถึงก็คือเรื่องวัคซีนป้องกันไวรัสดัมครีบ”

เกิดความฮือฮาในหมู่ผู้คน อันที่จริงพวกเขาไม่รู้หรือว่ามาสเตอร์จะพูดเรื่องอะไร แต่หากข่าวลือเรื่องการพัฒนาวัคซีนสำเร็จแพร่สะพัด ชาวไฮออนย่อมเล็งเห็นไม่ได้ที่จะต้องเฝ้าถึง

“อีกอย่าง ตามที่พวกคุณทราบ ทางชาติที่มีท่าที่จะกำหนดให้ลัทธิสวนเอเดนเป็นศาสนาประจำชาติ เหล่าผู้มีศรัทธาแรงกล้าจึงได้รับโอกาสให้รับวัคซีนเป็นกลุ่มแรกสุด”

คำพูดอ้อมๆ ว่า พวกคุณคือคนพิเศษ ทำให้สีหน้าผู้คนตื่นเต็น

“เราจ้ะรู้ได้ยังไงว่าวัคซีนเป็นของจริงหรือเปล่า”

“ผมจะแสดงให้เห็นดูครับ”

ซ็อกฮวาแทรกตัวยื่นหน้ามาใกล้ไมเคิลเมื่อคิวักซูฮวัน พันตรีไม่ยอมทำตามนี้ ถึงรู้ว่าจะไม่มีปัญหาแต่เขาก็ยังไม่สบายใจ ทำไม่ต้องให้ซ็อกฮวาเป็นตัวทดลองด้วยละ เขานึกอยากทราบว่าใส่คนพวกนี้มากกว่าว่าถ้าไม่เชื่อ ก็ไม่ต้องฉีด ซ็อกฮวาบีบข้อมือคนที่เริ่มแฉ่งสีอำมหิต ก่อนจะกระซิบบอกเสียงเบา

“สัญญากันแล้วนี่ครับ”

“สัญญาแล้วก็จริง แต่ไม่ยอมให้ทำ”

ซ็อกฮวาลูบหลังอีกฝ่ายเหมือนปลอบน้องชายผู้องแ

“ท่านต้นไม้แห่งชีวิตนี่”

เด็กน้อยที่เป็นสาวกัทธิสวนเอเดนตามแม่พูดขึ้นพลางชี้ซ็อกฮวา แม่รีบปิดปากลูกแล้วเอ็ดว่าพูดเหลวไหล แต่สาวกทุกคนล้วนได้ยินคำพูดนั้นกันหมดแล้ว

รูปร่างหน้าตาของต้นไม้แห่งชีวิตที่ปรากฏเป็นภาพเหมือนในหนังสือคำสอนกับภาพจิตรกรรมฝาผนังมีให้เห็นนับไม่ถ้วนจนหลับตาก็ยังนึกออกแจ่มชัด บรรดาสาวกเพิ่งสังเกตว่าภาพเหล่านั้นประพิมพ์ประพายคล้าย

ชายในเครื่องแบบทหารตรงหน้า พวกเขาต่างค้ำกันเองว่าแค่บังเอิญ บางคนก็ไม่ยอมเชื่อง่ายๆ ต่อให้พระเจ้าที่เขาศรัทธาเสด็จมาเยือนตรงหน้า

ซ็อกฮวาเอ่ยโดยไม่มีไม้ค้ำขณะที่สายตาทูกำลังจ้องมองเขา

“แน่นอนว่าวัดซินนี้ยังน่ากังขา ผมเข้าใจดีว่าพวกคุณทำใจเชื่อยาก”

เขาซุซูดแก้ว

“นี่เป็นเลือดดอดัมครับ ตามที่ทุกคนทราบ เราจะกลายร่างเป็นดอดัมโดยใช้เวลามากน้อยต่างกันหลังร่างกายติดเชื่อ สำหรับผม คงจะกลายร่างในเวลาประมาณสิบนาที”

ซ็อกฮวาดูวัดซินเข้าเข็มฉีดยา จากนั้นเลิกแขนเลือดขึ้นแล้วฉีด

สาวกด้านล่างต่างจ้องเขาเงิบกริบ

“ที่จริงผมฉีดวัดซินแล้ว แต่ฉีดให้ดูอีกเผื่อมีคนไม่เชื่อ แล้วเดี๋ยว

ผมจะฉีดเลือดดอดัมเข้าร่างกายครับ”

“ใช่เลือดดอดัมจริงหรือเปล่าหะ”

“นั่นสิ เอาเลือดคนปกติมาหลอกกันสิไม่ว่า”

“งั้นลองฉีดเองไหมล่ะ”

ควักซุซวันฉุน ท่าทางพร้อมยึดเลือดดอดัมใส่ปากคนพวกนั้น ซ็อกฮวาเข้าใจที่อึกฝ้ายโกรธ ขณะเดียวกันก็ทั้งนึกขอบคุณและขอโทษเขาอยู่ในใจ

พวกเขาคาดไว้แล้วว่าผู้คนจะไม่เชื่อจึงจับดอดัมมาด้วยเพื่อใช้พิสูจน์ แต่มนกิลตันพลังมือชาดอดัมตนนั้นที่แทบเหลือแต่ซากเสียก่อน เลยต้องนำเลือดที่ปนเปื้อนเชื้อไวรัสดอดัมมาใช้แทน

ซ็อกฮวาใช้เข็มฉีดยาเปล่าสูบเลือดในขวดขึ้นมา เขาสูดหายใจลึกถึงรู้อยู่แก่ใจว่าจะปลอดภัยแต่ก็ยังตื่นเกร็ง ทว่าหน้าที่ที่จะจิ้มเข็มลงบนข้อมือตัวเอง

“อย่าเลย”

ควักซุซวันห้าม

“ฉันทัดเอง”

“ไม่ได้ครับ”

เลือดของควักซุซวันไม่มีภูมิคุ้มกันแม้หลังรับวัดซิน

ตอนทดลองวัคซีนกับตัวอย่างเลือดของคนห้าสิบคนที่รัสเซีย เลือดทุกคนมีภูมิคุ้มกัน ยกเว้นแค่ควักชูฮวัน ซ็อกฮวาจึงพูดเตือนเสมอว่าถึงรับวัคซีนแล้วก็ห้ามประมาท เพราะอาจมีคนที่ เป็นแบบเดียวกับควักชูฮวัน อยู่ตรงไหนสักแห่งบนโลก ฉะนั้นตอนนั้นคนที่ จะพิสูจน์ได้จึงมีแค่ซ็อกฮวาคนเดียว

“ถ้าคุณคิด ผมจะโกรธนะครับ”

ก็สัญญากันแล้วนี่นา ซ็อกฮวาเงยหน้ามองควักชูฮวัน ดวงตา ดอกเตอร์แดงท่าอย่างรู้สึกผิด ภาษากายช่างต่างจากคำพูดที่บอกว่าจะโกรธ ขณะแหงนเขม็งคิดยาเข้าเส้นเลือดบนข้อมือ ซ็อกฮวาก็มองอีกฝ่าย เช่นเดียวกับควักชูฮวันที่มองแค่ซ็อกฮวาพาลงจับท่อนแขนดอกเตอร์ไว้ ห้องโถงเงียบสงัด ไม่ได้ยินกระหังเสียงเข็มวินาทีของนาฬิกา

บางคนขยับถอยเมื่อซ็อกฮวากลายร่างเป็นอดัม บางคนที่ใช้ชีวิตด้วยใจหวังเผื่อมองอย่างคาดหวังให้วัคซีนมีประสิทธิภาพสมบูรณ์ บางคนภาวนาให้ทหารหนุ่มตรงหน้าเป็นต้นไม้แห่งชีวิตผู้มาโปรด

ควักชูฮวันไม่ละสายตาดูดวงหน้าซิดเซียวนั้นเลย

เขาอยากทิ้งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเซเวโฮออนหรือผู้คนที่ไม่เชื่อว่าวัคซีนเป็นของจริง ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมซ็อกฮวาต้องยอมทำขนาดนี้เพื่อช่วยคนไม่สิ ถึงเขาเข้าใจก็ไม่ต้องการให้ซ็อกฮวาเสียสละตัวเองอยู่ดี

ซ็อกฮวาเป็นของฉัน ไม่ได้เป็นต้นไม้แห่งชีวิตหรือผู้ช่วยให้รอดของใคร ต้องเป็นของฉันคนเดียวเท่านั้น... คิดแล้วควักชูฮวันก็กดริมฝีปากแน่นในศีรษะเดือดพล่านเจียนระเบิด

ตอนอยู่รัสเซีย เขาคิดว่าวันละหลายสิบครั้งว่าอยากอยู่กันสงบสุขแค่สองคน คนอื่นจะเป็นอย่างไรก็ช่าง พวกเขาขอหนีไปไกลๆ ครองคู่ชีวิตกันด้วยกันไม่ได้หรือ

ถึงอยากทำให้เรนโบว์ซีตี้ล่มสลาย แต่ตอนนี้เป้าหมายสำคัญที่สุดในชีวิตเขาคือการได้ใช้ชีวิตอยู่ในที่ปลอดภัยกับซ็อกฮวา

‘ชูฮวัน... ถ้านายตาย ฉันจะทำยังไง ฉันก็เหลือตัวคนเดียวแหละสิ’

พายุหิมะโหมกระหน่ำค่าคืนในรัสเซียเสียจนบดบังทัศนวิสัยเบื้องหน้า

ช็อกฮวาพูดคนเดียว คงคิดว่าเขาหลับแล้ว ควักซูชวันนึกฉุนที่อีกฝ่ายพูดเหมือนเขาจะตายก่อน เขาแสรังหลับ แต่ใจรู้สึกพรันพรึงที่คำพูดนั้นอาจกลายเป็นจริงได้ในอนาคตอันใกล้

ลิบนาที่ที่ยาวนานตั้งร้อยนาที่ผ่านพ้น ช็อกฮวาจับไมค์อีกครั้ง

“ที่จริงเราจับบอดัมมาด้วย ตั้งใจจะใช้เลือดของมันพิสูจน์ให้เห็น แต่สถานการณ์ไม่เป็นใจ...เลยได้แต่พิสูจน์ด้วยวิธีนี้ โปรดเชื่อเถอะครับว่าวัคซีนเป็นของจริง แต่แน่นอนว่าถ้าไม่เชื่อก็ไม่เป็นไรครับ”

“ฉันเชื่อค่ะ”

หญิงสูงวัยก้าวออกมาจากกลุ่มคน ช็อกฮวาเบิกตากว้างเมื่อเห็นเธอ เธอคือ...

“ฉันเชื่อว่าท่านจะกลับมา เชื่อว่าท่านจะสร้างปาฏิหาริย์”

เธอคือสาวกัลทีธิสวอนเอเดนที่เขาเจอในคฤหาสน์ที่บูซาน

“ผู้ทรงวุฒิ! เชื้ออะไรในวัคซีนนั้นคะ!”

ผู้นำทางแยง หญิงสูงวัยซึ่งถูกเรียกว่าผู้ทรงวุฒิตันมองด้วยสายตาแข็งกร้าว

“ผู้ช่วยให้รอดจะไม่บอกว่าตัวเองคือผู้ช่วยให้รอด เขาจะไม่แอบอ้างว่าเป็นผู้มีบุญเพื่อล่อลวงให้เราหลงเชื่อ ผู้ช่วยให้รอดที่กล่าวคำปฏิเสชนี้ละคือต้นไม้แห่งชีวิตที่แท้จริง”

เธอร้องบอกบรรดาสาวกสุดเสียงด้วยประโยคเดียวกับวันนั้นไม่มีตกหล่น

“ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนี้ ฉันเชื่อมาตลอดว่าท่านจะไม่ทอดทิ้งเรา”

เธอยืนแขนให้เป็นเชิงขอรับวัคซีน คำพูดของผู้ทรงวุฒิตันผลให้สาวกคนอื่นๆ พูดตามกันว่าช็อกฮวาคือต้นไม้แห่งชีวิตตัวจริงและพากันร่ายล้อมเขา

ควักซูชวันมองเหล่าสาวกด้วยสายตาสังเวช นี่มันปาที่ชัดๆ ถ้าผู้ทรงวุฒิส่งให้ตาย คนพวกนี้คงฆ่าตัวตายสินะ เจ้าคนที่เพิ่งทำท่าแคลงใจไม่เชื่อถือตันกระโจนขอฉีดเป็นรายแรก ดูแล้วก็เหมือนปรสิติไม่น้อย ช็อกฮวาแบ่งวัคซีนพร้อมเข็มฉีดยาใหม่แก่ผู้คนเพราะไม่อาจฉีดยาให้ด้วยตัวเอง ได้ครบทุกคน พอเริ่มมีคนขอสัมผัสมือช็อกฮวา ควักซูชวันก็ยืนบึ้ง

“เอาไปแค่วัดชิน”

ควักชูฮวันทิ้งวัดชินไว้เท่าจำนวนสาวกที่เหลือ ก่อนดึงตัวช็อกฮวาออกมา

“ไปกันเถอะ”

“จะไปไหนคะ ไม่ได้จะอยู่กับพวกเราหรอกหรือ”

ผู้ทรงวุฒิกะวีกระวาดตามมา

“ผมจะนำวัดชินที่เหลือไปแจกจ่ายที่อื่นด้วยครับ”

ช็อกฮวาตอบ ผู้ทรงวุฒิได้ยินแล้วก็ประสานมือทาบอก หลับตาพริ้ม

“แบบนี้เอง พวกเราได้รับการช่วยเหลือเป็นกลุ่มแรกสุด จากนั้นเราก็จะเป็นไทจากอดัม”

“ไม่ใช่ครับ”

ช็อกฮวารีบบอก ว่าผู้ทรงวุฒิเอาแต่มียัม

“ไปเถอะ ไม่มีเวลาแล้ว”

“วัดชินไม่ใช่ขั้วครอบจักรวาลนะครับ เป็นแค่ตัวช่วยให้พร้อมรับมือกับอันตรายที่ไม่มีทางเลี่ยง”

ช็อกฮวาเตือน แต่จะมีสักกี่คนที่ซึมซับคำพูดเขา ผู้คนเดินตามตลอดทางที่ควักชูฮวันจูงมือช็อกฮวาเดินออกมา พันตรีเลยขู่ว่าขึ้นยังตามไม่เลิกจะฝากรอยโบ่งกลางกะโหลกให้ พอขึ้นมอเตอร์ไซด์ที่จอดไว้หน้าตึกได้ก็วิหุหามุนกิล

ควักชูฮวันเร่งความเร็วเพื่อกลับไปสมทบกับพรรคพวก ตอนซ้อนท้ายช็อกฮวาเรียกควักชูฮวันหลายครั้งแต่อีกฝ่ายไม่ตอบ กล้ามเนื้อพันตรีเกร็งแข็งกว่าปกติ บ่งบอกว่าโกรธจัด พวกเขากลับมาหามุนกิลที่เชิงเขา เลื้อยเข็ดมุนกิลมีคราบเลือดแต่เจ้าตัวไม่ได้บาดเจ็บ ขณะเตรียมตัวจะออกเดินทางต่อ

“...หัวหน้า”

“อย่ามัวอวมพะนำ พุดมา”

“หัวหน้ารู้หรือยังครับ”

“รู้อะไร”

หน้าโหด ๆ ของมุนกิลยิ่งยับย่น ดูเหมือนหมี่ที่ตั้งท่าจะคำราม

“ไอ้หมอนี่ ตกลงจะพูดใหม่”

“สาเหตุที่ไอ้พวกทหารคอยเฝ้ารักษาการณ์ตรงนั้นนะครับ!”

“ฉันให้อีกหนึ่งวินาที”

“หัวหน้า! ตรงนั้นมีดัม พวกทหารถึงคอยเฝ้า! หัวหน้ารู้หรือเปล่า
ครับ”

เสียงคำรามของเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์เจียบลง เป็นเพราะควักซุฮวัน
ดับเครื่อง

“ว่าไงนะ”

“พวกทหารในด้านตรวจที่ผมเล่นงานนะครับ หนึ่งในนั้นนี่กว่าเรา
มากำจัดดัม แถมยังบอกว่าสาขาย่อยท้องถิ่นทางเหนือมีห้องทดลอง แต่
ไอ้พวกนั้นพูดจาแปลก ๆ...”

“พวกที่ด้านตรวจเป็นไง”

มุนกิลผู้พูดจาวกวนกัมมองคราบเลือดบนเสื้อตัวเอง

“ผมไม่มีทางเลือก พวกมันบอกว่าย่างไรเราก็ต้องเป็นตัวทดลองกัน
ทุกคน...”

สรุปว่าฆ่าตายหมดแล้ว

“ทำไมห้องทดลองถึงอยู่ที่สาขาย่อยท้องถิ่นทางเหนือล่ะครับ หัวหน้า
พวกมันทำเรื่องระยำอะไรอีก”

“พาดอกเตอร์ซ็อกกลับไปสมทบกับคนที่เหลือ”

ควักซุฮวันลงจากมอเตอร์ไซค์แล้วยกตัวซ็อกฮวาลง

“ท่านพันตรีล่ะครับ”

“ฉันจะไปดูด้วยตาตัวเอง”

“ท่านพันตรี...!”

ควักซุฮวันจับซ็อกฮวาที่ดันขึ้นให้หนึ่งซ็อนท่ายมุนกิล

จากนั้นเขาก็จับแฮนด์รถตัวเองบิดล้อหน้าให้เปลี่ยนทิศทาง ครั้น
ขึ้นนั่งเรียบร้อยก็ติดเครื่องซีกกลับทางเดิม ซ็อกฮวานั่งนิ่งมองตามอีกฝ่าย
หายลับตา

“อย่ากังวลเลยครับ ดอกเตอร์ หัวหน้าแข็งแรงจะตาย”

ฝ่ามือใหญ่เท่าฝ่ามือของมุนกิลตบบ่าปลอบ

“เคยมีเหตุการณ์อันตรายกว่าตอนนี้ตั้งมาก หัวหน้ายังรอดมาได้เสมอ
จับแน่นๆ นะครับ เราจะไปกันแล้ว”

ซ็อกสวายังคงไม่อาจถอนสายตา แต่พอมุนกิลออกกรทเขาจึงจำต้อง
หันมาเกาะเอวอีกฝ่ามือ

เขาไม่อาจตั้งมั่นขอติดตามหรือเหนี่ยวรั้งควักซุชวันทีแผ่นแปะลิ้นหายไป
ในพริบตา เพราะเขาเป็นภาระเสมอ ความจริงข้อนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“...ผมไม่ชอบตัวเองเลย”

ซ็อกสวาก็หันหน้าพึมพำ

“ฮ่าๆ แต่ผมชอบดอกเตอร์นะครับ”

มุนกิลพูดปลอบแล้วก็หยุด ทว่าภาพแผ่นหลังควักซุชวันทีหายลับ
ยังคงติดตา ซ็อกสวาทำได้เพียงเชื่อคำพูดของมุนกิลว่าพันตรีหนุ่มจะกลับมา
อย่างปลอดภัย

“มีธุระอะ... คือก!”

ควักซุชวันขยับคอเลื้อยคนขวางหน้าแล้วจับโยนให้พ้นทาง

เขาดึงขดเชือกจากเครื่องแบบมาพันปิดประตูอาคารสาขาย่อยห้องถิ่น
ทางเหนือแห่งนั้นด้วยความว่องไว ซ้ำยังสวมถุงมือรอบคอบ พอคคนมุง
ก็ยิงปืนขึ้นฟ้า ส่งผลให้ผู้คนแหวกทางให้ราวกับโมเสสแหวกทะเลแดง เขา
วิ่งลงชั้นใต้ดินที่เห็นครู่ก่อน ฝ่าคลุ่มบ่าโบกสะบัดเกะกะจึงปลดทิ้ง

กลิ่นอับชื้นของชั้นใต้ดินฟุ้งปะทะประสาทรับกลิ่น หัวบันไดสว่าง
ด้วยแสงเทียนแทนที่จะเป็นแสงไฟ ด้านล่างมีห้องโถงอีกแห่ง เขาเห็น
ผู้ทรงวุฒิกับผู้นำทางนั่งหันหน้าเข้าหากันและจับมือกันอยู่

“คุณกลับมาแล้ว! มาพร้อมผู้ช่วยให้รอดใช่ไหมคะ!”

ผู้ทรงวุฒิเห็นควักซุชวันเข้าก็ร้องทักเสียงยินดี พันตรีหนุ่มพบบันได
เชื่อมลงชั้นใต้ดินลึกอีกแห่ง ทว่าทางเดินลงนั้นกั้นไว้ด้วยประตูลูกกรง

“ข้างล่างมีอะไร”

ผู้ทรงวุฒิเพียงคลีอี้มคล้ายไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ

“คุณสำหรับขังผู้ทำผิดคะ”

“พวกแกรู้ใช่ไหมว่าเซอร์เพนต์คือมาสเตอร์”

แสงเทียนวูบวาบ ก่อเกิดเงาบิดเบี้ยวพาดเหนือรอยยิ้มของผู้ทรงวุฒิ จนดูคล้ายใบหน้าภูตผี

“เมื่อก่อนแม่ฉันเคยบอกไว้ว่า อนิจจา ผู้นำพาผู้ช่วยให้รอดมาได้ กลายเป็นปีศาจ คุณคือคนคนนั้นหรือเปล่า”

ควักซูฮวันผลึกไหลผู้ทรงวุฒิ จากนั้นยิงแม่กุญแจบนประตูลูกทรง ผู้ทรงวุฒิเข้าขวาง

“ถอย ไม่งั้นฉันจะยิงแค้นด้วย”

“อย่าขัดขวางเซอร์เพนต์เลยคะ คนธรรมดาอย่างคุณไม่มีทางเข้าใจ เจตนาธรรมล้ำลึกของเขารอก ผู้ช่วยให้รอดพัฒนาวัคซินสำเร็จแล้ว ที่เหลือ ก็แค่แจกจ่ายวัคซินแก่ผู้คนและเผยแพร่หลักคำสอนของสวอนเอเดน รอให้ทุกคนได้รับความช่วยเหลือจนรอดพ้น”

“ใช่ นั่นคืองานที่พวกคุณจะต้องทำ”

“คุณเข้าใจนี่คะ! ฉันบอกข่าวเรื่องผู้ช่วยให้รอดแก่สาขาย่อยท้องถิ่น ทางใต้และทางตะวันออกแล้ว จากนั้นแค่นำวัคซินไปยังพื้นที่เหล่านั้นก็พอ”

“คุณคือผู้นำทางสินะ”

ผู้นำทางที่ยืนเงียบอยู่ด้านหลังทำตาลอกแล่ง

“ข้างล่างมีอดัมมิ่งหรือ”

พอแม่กุญแจถูกยิงทำลาย คนที่ดูตระหนกกว่าใครก็คือผู้นำทาง

“คุณคิดต่างจากผู้ทรงวุฒิใช่ไหม ที่จริงคุณไม่เชื่อเรื่องต้นไม้แห่งชีวิต คุณแค่แกล้งทำเป็นเชื่อเพราะต้องการที่พักพิงที่ปลอดภัย”

“ผู้นำทางไม่ใช่คนแบบนั้น! เธอเข้าใจหลักคำสอนของเราดียิ่งกว่าใคร กล่าวดียังไงถึงพูดอย่างนั้น!”

“จริง ๆ คุณเองคงคิดว่าผู้ทรงวุฒิโง่เง่าลึนตึลลึ ตันไม้แห่งชีวิตมีจริง ที่ไหน คนพัฒนาวัคซินมีแต่นักวิจัยหวัะทิดด้านเชื้อไวรัสอดัมต่างหาก คนทำงานธรรมดาจะเป็นผู้ช่วยให้รอดได้อย่างไร คุณว่าจะเป็นอย่างไงถ้าหวอฮอน

หมดอำนาจ”

กลุ่มผู้ศรัทธาแถวหน้าสุดอย่างพวกเธอยอมหมดทางรอดไล่
ควักซูฮวันไม่คิดจะตอกย้ำความคิดนั้นแก่ผู้นำทางที่มีที่ทำห้วนไหแล้ว
เขาผลักผู้ทรงวุฒิให้พ้นทางแล้วเดินดุ่มลงบันไดที่ไร้แสงไฟ

พันตรีหียบไฟฉายพกพาจากในเครื่องแบบมาส่องทางข้างหน้า ผู้ทรงวุฒิ
กับผู้นำทางไม่ได้ตามลงมา หมายความว่าด้านล่างนี้จะต้องมีบางสิ่งที่หญิง
ทั้งสองหลีกเลี่ยง

โครม! เสียงตึงตังดังจากด้านใน ควักซูฮวันใช้ไฟฉายส่องทางพลาง
เดินรุดหน้า เสียงคำรามของอตัมกริดก้องในความมืด เสียงสัตว์ยังฟังชัด
กว่าเสียงมนุษย์ด้วยซ้ำ เขาเห็นประตูเหล็กหลายบานตามทางที่เดินผ่าน
ทว่าห้องที่ประตูปิดไว้มีแค่ห้องนี้ ควักซูฮวันยกไฟฉายส่องบานประตู

ห้องทดลองหมายเลขสาม

โครม!

“คือก กรรร!” อตัมกระแทกหน้าใส่กรอบหน้าต่าง นัยน์ตาวาววับ
ยามเห็นคน มันใช้ฟันเหลืองอ้อยขบซูดหน้าต่าง จากหนึ่งตนก็เห็นเพิ่มเป็น
สอง และมากกว่านั้น อย่างน้อยก็ห้าตนที่พุ่งตัวกระแทกประตูจะออกมา
ให้ได้

ดูแล้วพวกมันก็คล้ายผีเสื้อกลางคืน ดวงไฟที่หลอกล่อคือชเวโฮออน
หรือเพราะเจ้าพวกนี้ต่างเกิดบนโลกที่ให้พุ่งใสแสงไฟแต่แรก อย่างน้อย
หากติดตามพันโทซากิคงไม่หลงเอย่นาอานาถเช่นนี้ ถ้าจะทรยศและทิ้งกัน
ก็ควรไปได้ดีพอให้ตาได้ลิ นี่ดันพากันมาตกอยู่ในสภาพนี้

“พวกปัญญา نیم”

ควักซูฮวันลูบหน้า

เครื่องในห้อยต่อแตงจากร่างกายอดีตผู้ได้บังคับบัญชา ต่างตะเกียก-
ตะกายปิดป้ายมือหาประหนึ่งริษยาผู้ยังมีชีวิตปกติ ทั้งที่พวกเขาอดทั้ง
ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์เอง ควักซูฮวันนับจำนวนกระสุนที่เหลือใน
รังเพลิง ถึงอย่างไรก็เคยเป็นลูกน้อง จึงไม่อยากบดกะโหลกพวกเขาด้วย
มือเปล่า

ควักซุฮวันกำมือจับประตู ตัวล็อกติดตั้งไว้ด้านนอกจึงเปิดออกได้ง่ายดาย แล้วเขาก็เปิดประตูอ้า มอบอิสระแก่คนมนุษย์ด้านใน จากนั้นขยับถอยในท่าวางมือข้างที่ถือไฟฉายบนข้อมือข้างที่ถือปืน รอให้พวกในห้องออกมา

“คือก กรร!” อัดัมตนแรกเหยียบเครื่องในตัวเองล้มคว่ำ ควักซุฮวันยิ่งเจาะทะลุโลกแล้วเล็งเป้ายิงแสงหน้าตานั้นๆ ที่รู้ตามมา ไม่รู้พวกมันถูกขังให้ถอดอยากในห้องนานแค่ไหน กลืนกายถึงจนร้ายกาจยิ่งกว่าอัดัมตนไหนที่เคยเจอ กระสุนห้านัดหมดแล้ว อัดัมที่ถูกยิงตกขมับยังมีแรงเดินโผล่เข้าหาเขา ตอนยังเป็นมนุษย์ หมอนี่แรงดีแต่หัวขี้เลื่อย ดูท่าลักษณะนั้นจะยังคงอยู่แม้กลายเป็นอัดัมก็ตาม

โทษทีวะ

ควักซุฮวันเหวี่ยงหมัดอัดไปหน้าอ้าปากกว้างของอดีตลูกน้อง ก่อนจะกระโดดขึ้นคร่อมแล้วกระหน่ำกำปั้น เสียง ตูบ ดังซ้ำๆ ล้มผัสแตกราวของทะลุโลกก็ระงูรู้สึกชัดเจนผ่านหลังมือและสันสะเทือนไปถึงสมอง ไม่นานร่างกายสันกระดูกนั้นก็แน่นิ่ง

พันตรีเลื่อนสายตามองประตูที่ยังเปิดอ้า ครั้นตะประตูแล้วเดินเข้าไปข้างในก็เห็นร่างของลูกน้องอีกคนตรงมุมห้อง ดวงตาแข็งค้างเหมือนปลาตาย ท่อนล่างเน่าเฟะจนเห็นกระดูกต้นขาโผล่ทะลุ ดูแล้วน่าจะเป็นฝีมือมนุษย์ที่แล่นเนื้ออีกฝ่าย ไม่ใช่ชาวขาน่าเพราะถูกทำการทดลอง ทั้งที่ร่างกายเป็นแบบนั้น เจ้าตัวก็ยังส่งเสียงประหลาดกลางกระดิกตัวจะคลานมาทางนี้ เสียงร็องนั้นคล้ายจะพูดว่าหัวหน้า

ควักซุฮวันไม่มีกระสุนเหลือจึงใช้มีดพกเสียบกระหม่อมอีกฝ่ายแทน ก่อนย่อตัวนั่งตรงหน้าอดีตลูกน้องครู่หนึ่ง

เขาเคยฆ่าพ่อ แม่ และน้องชายด้วยมือตัวเอง ไม่มีเหตุผลให้ต้องใส่ใจเรื่องแค่นี้หรอก ควักซุฮวันซักมีดอกแล้วหยัดตัวลูก ไฟสีแดงกะพริบจากกล้องวงจรปิดเหนือศีรษะ

ท่ามกลางกองเลือดนั้น พันตรีหนุ่มยื่นแขนมองกล้องวงจรปิด แล้วส่งแรงเหวี่ยงไหล่ซัดมีดปักใส่กล้อง ทว่าไฟสีแดงยังคงกะพริบต่อเช่นเดิม

“หัวหน้า นี่มัน...”

พันโทซาอำปากค้างขณะรับแถบป้ายประจำตัวทหารเป็นนคราบเลือด
เกรอะกรังหลายอันมา

“ถึงจะได้มาแค่นี้ แต่อย่างน้อยก็ช่วยฝังไว้บนเขาให้ที”

ตอนแรกพันโทซานึกว่าควักชูฮวันไล่ล่าสังหารคนทรยศ ก่อนจะเข้าใจ
ว่าไม่ใช่ เขาเองก็เพิ่งได้ฟังจากมุนกิลคร่าว ๆ สงสัยว่าอดีตพวกพ้องคงถูก
นำตัวไปทดลองจริง ๆ

“เราจะเคลื่อนไหวพลกัน ไม่เข้าทหารอาจตามกลิ่นเจอ เราจะแบ่งเป็น
สี่กลุ่มเหมือนตอนฝึกภาคสนามแบบเจ ฉันทจะบอกสถานที่รวมตัว พวก
หัวหน้ากลุ่มจดีไว้ด้วย”

ควักชูฮวันวางแผนที่ทหารบนกระโปรงรถ จากนั้นกำหนดจุดใกล้เมือง
ซึ่งนมตามระบบพิภคทางทหาร บริเวณนั้นมีอาคารที่เคยใช้เป็นศูนย์วิจัย
ในอดีต

ซ็อกฮวาไม่กล้าเข้าใกล้พันตรี ได้แต่จับตามองห่าง ๆ นึกยินดีที่
อีกฝ่ายกลับมาอย่างปลอดภัยได้เดี๋ยวดียว เพราะควักชูฮวันดูอ่อนล้า
ผิดจากเดิม ทั้งที่ปกติพันตรีหนุ่มเปี่ยมกำลังวังชาเกินซ็อกฮวารับมือไหว
เขาจึงแค่เป็นขึ้นรถจี๊ปนั่งเคียงเจียบ ๆ ไม่กล้าเอ่ยปากถามอย่างใจอยากว่า
เกิดอะไรขึ้นหรือไม่เป็นไรใช่ไหม

“มุนกิลขี่มอเตอร์ไซค์ดีไหม”

ควักชูฮวันติดเครื่องยนต์เสร็จก็เป็นฝ่ายชวนคุย

“หิวไหมครับ”

ซ็อกฮวาหยิบธัญพืชอัดแท่งจากช่องเก็บของหน้ารถแกะส่งให้
ควักชูฮวันกัดสองคำติดแล้วเคี้ยวกร่วม ๆ

“ถ้าเปลี้ย ผมขับแทนให้ได้นะครับ”

“ยังไหว”

ซ็อกฮวาเคี้ยวแท่งธัญพืชข้างพลางซึ่งใจว่าควรถามถึงแถบป้าย
ประจำตัวทหารเป็นนคราบเลือดเหล่านั้นไหม

“ฉันลงไปชั้นใต้ดิน มีห้องทดลองที่นั่น”

ควักซูฮวันรู้ได้ถึงความสงสัยของซ็อกฮวาจึงเล่าตามจริงไม่ปิดบัง

“ไม่รู้พวกมันทำเรื่องบัดชบอะไรบ้างก็เลยเก็บตัวอย่างมาด้วย”

พันตรีส่งขวดแก้วบรรจุเลือดสีแดงคล้ำให้

“เป็นเลือดของอ้อมคนหนึ่งในห้องทดลอง ขวดแก้วนั้นเคยใส่วัคซีน
มาก่อน อาจจะผสมปนกับเลือดที่เก็บมานะ”

ซ็อกฮวาใช้ผ้าขนหนูห่อขวดแก้วใส่ช่องเก็บของหน้ารถ

“รู้จักทหารกลุ่มนั้นหรือครับ”

“ลูกน้องฉันเอง”

ดอกเตอร์พรัลมหาใจเสียวเบา เขาอยากพูดปลอบใจ แต่พอลึกว่า
ควักซูฮวันสั่งทหารกลุ่มนั้นด้วยตัวเองแล้ว คำปลอบไหนก็ล้วนกลวงเปล่า
ทั้งสิ้น

“ดอกเตอร์ซ็อก”

ซ็อกฮวาทวนใจ เขาวางแท่งธัญพืชในมือลง ตอนนี้อุณหภูมิร่างกาย
เขาสูงกว่าปกติ แอ้มปวดศีรษะหนุบๆ แต่พยายามไม่แสดงอาการ

“นายเห็นไอ้พวกปรลิตนั่นชัดแล้วใช่ไหม”

“ปรลิตหรือครับ”

“ตอนผู้ทรงวุฒิปาล์มถึงผู้ช่วยให้รอดท่าเหวอะไร่นั้น ไหนจะตอน
รุมเข้าหาเป็นฝูงหมาขอว์คชินอีก ดูไม่เหมือนปรลิตหรือไง แล้วทำไมฉัน
ต้องไม่ไหวด้วยเนี่ย”

ควักซูฮวันขับรถในป่ามืดโดยไม่เปิดไฟหน้า สิ่งที่เขาเรียกได้ว่าแสงไฟ
มีแค่ดวงไฟส่องพื้นภายในรถ แสงนั้นส่องไม่ถึงใบหน้าควักซูฮวัน จึงไม่เห็น
สีหน้าเขา

“ทำไมดอกเตอร์ต้องยอมเป็นตัวทดลองเพื่อช่วยไอ้พวกนั้น ถ้า
พวกมันไม่เชื่อก็ไม่ต้องฉีดสิ”

“...คนเพิ่งเจอผมครั้งแรกจะเชื่อคำพูดผมทั้งหมดได้ไงครับ”

“ก็ใช่ไง ถ้าไม่เชื่อก็ไปซะสิ เราแจกแค่คนที่เชื่อก็พอ พวกสาวก
จอมปลอมยังพอทำเนา แต่พอเห็นไอ้พวกที่เรียกตัวเองว่าสาวกตัวจริง ฉัน
คิดว่าไม่ต่างจากสะเก็ดสักตัว จนถึงตอนนี้พวกมันทำอะไรบ้าง ดีแต่ใช้ชีวิต

เรื่องๆ ไม่ทำอะไรสักอย่าง แล้วทำไมเราต้องใส่ใจพวกมันด้วย”

ซ็อกฮวาจิบน้ำที่เหลือครึ่งขวด เข้าใจคำพูดควักซูฮวันดี

“เราคุยกันหลายครั้งแล้วตอนอยู่รัสเซีย โลกที่ไม่มีอดัมคือโลกที่ปกติ หากป้องกันการติดเชื้อสำเร็จ การกวาดล้างอดัมให้หมดสิ้นก็จะง่ายขึ้นไฉนครับ”

“ไม่รู้สิ ฉันแค่อยากให้เรนโบว์ซีดีล่มสลาย แต่พอได้รู้จักดอกเตอร์ซ็อก ต้องทำตัวผดุงความยุติธรรม มันก็ดูจะไม่เหมาะกับฉันเลย”

“ก็ท่านพันตรี...แข็งแกร่งไฉนครับ คุณไม่กลัวอดัม แต่ผมกลัว”

ซ็อกฮวาไม่อยากถูกอดัมกัดตาย และไม่อยากกลายเป็นอดัมด้วย

หากอดัมพุ่งจู่โจมระยะประชิด เขาก็ไม่มั่นใจเลยว่าจะใช้กำลังเอาชนะไหว การมีอยู่ของอดัมทำให้ชีวิตทุกวันเสมือนอยู่ร่วมกรงกับเสือร้ายตัวซ่อง ต้องตื่นตัวพร้อมรับการพุ่งเข้าทำร้ายที่ไม่รู้จะเกิดที่ไหนเมื่อไร ต้องแบกรับความกังวลหนักอึ้งทุกขณะจิต ที่แยกว่านั่นคือหากเป็นสัตว์ป่าปกติ พวกมันย่อมไม่ล่าเมื่อท้องอิม ทว่าอดัมนั้นจะทำร้ายมนุษย์ที่มีชีวิตทันที

“ยังมีฉันอยู่ทั้งคน”

ควักซูฮวันบ่นเป็นเชิงว่าซ็อกฮวาตัวนังกังวลเกินเหตุไปก่อน

“หากไม่มีท่านพันตรี ผมคงตายไปนานแล้ว แต่ทุกคนไม่ได้อยู่กับคนที่เหมือนอย่างท่านพันตรีนี้ครับ”

“ทำไมฉันต้องสนใจเรื่องพรรคนี้ด้วย”

“ลืมแล้วหรือครับว่าผมเคยโดนอดัมกัด เดิมที่ผมคงไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้ด้วยซ้ำ”

เกิดเสียงกำพวงมาลัยแน่น

“ท่านพันตรีเป็นมนุษย์ที่เกิดจากวิทยาการของเรนโบว์ซีดี คุณก็รู้ว่ามิหลายชีวิตต้องสังเวยเพื่อสร้างพันธุกรรมที่สมบูรณ์แบบ”

“ฉันเคยขอหรือไม่ว่าอยากเกิดมาเป็นแบบนี้”

“งั้นก็กลับรัสเซียเดี๋ยวนี้เลยสิครับ กลับไปแล้วก็ให้ผมอยู่ในบ้าน ล้อมรั้วเหล็ก ออกไปไหนไม่ได้ถ้าขาดท่านพันตรี ให้ผมใช้ชีวิตโดยเป็นภาระแบบนี้ต่อไป”

ซ็อกฮวา กล่าว สายตามองตรงเพียงหนทางเบื้องหน้า นั่นแหละ
ควักซูฮวันถึงหันมองเขาแล้วแค้นหัวเราะอย่างจนใจ

“ที่แบบนี้ที่ซ็อกฮวาพูดเก่งเขียนนะ ใช้วาจาเหมือนพลิกตลบตีไป
ใส่ฝูงคนฟังได้เนี่ย”

ซ็อกฮวารู้สึกผิดแต่ไม่อาจถอย รู้ด้วยว่าที่พวกเขาทะเลาะกันก็เพราะ
ควักซูฮวันยกให้เขาสาคัญเป็นอันดับหนึ่ง

“ผม...อยากใช้ชีวิตกับท่านพันตรีในโลกที่ไม่มีอดัม ผมไม่รู้เรื่อง
ผลของความยุติธรรมที่ว่าหอกครบ ผมแค่ไม่อยากกลัวจนตัวลั่นเหมือนวันนี้
ตอนที่ทำได้แค่มองคุณทิ้งผมไว้แล้วหายไปต่อหน้าต่อตา ผมไม่อยากมีชีวิต
แบบที่หนึ่งนาที่นานเหมือนหนึ่งชั่วโมง หมดกะจะจิตกะใจจะทำอะไรจนกว่า
จะเห็นคุณกลับมา”

ซ็อกฮวาค่อยๆปรับลมหายใจที่เริ่มหอบให้เป็นปกติ ศีรษะปวดแปลบ
เขาลิบน้ำให้ชุ่มคออีกอีก อาการที่เกิดคล้ายกับตอนไข้ขึ้นสูงหลังถูกอดัมกัด
หรือเขาจะติดเชื่อ แต่นอกจากมีไข้ อาการโดยรวมก็ยังปกติดี

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฉันทำตามวิธีของดอกเตอร์ซ็อกไม่ว้าวหรอก”

เสียงพันตรีตำพรั

“จากนี้ฉันจะทำตามวิธีของตัวเอง”

ซ็อกฮวาไม่ใช่คนช่างเถียงอยู่แล้ว ยิ่งวันนี้ยิ่งไม่อยากต่อคำ ความจริง
เขาควรพูดบางอย่างกับอีกฝ่ายที่เพิ่งสังหารอดีตลูกน้องตัวเอง แต่ทำได้เพียง
แหบหน้าผากปวดหนุบๆ กับกระจกหน้าต่างรถ

หลับสักตื่นคงค่อยยังชั่ว ควรบอกอีกฝ่ายดีไหมว่าเขามีไข้ แต่พอ
ลืมหามองควักซูฮวันแล้วก็พูดไม่ออก หน้าผากเขากระแทกหลายครั้งเพราะ
แรงโคลงในรถไฟ ซ็อกฮวาเลยขยับตัวนอนนอนบนเบาะดี ๆ

“ไม่สบายเหรอ”

“เปล่าครับ แค่อยากนอน”

ควักซูฮวันเอื้อมมือมาลูบหน้า ซ็อกฮวาหลับตาลงรับสัมผัสนั้นและ
ไม่ลืมตาอีก

ลูกเซอร์รีสุกแดงกำห้อยย้อยบนกิ่งก้านที่สูงระดับเอว ขณะเด็ดสองสามลูก มากินเขาก็เห็นฝูงมดเดินเรียงแถวลงปากหลุม มองแล้วกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นเป็นกำลัง เซเวียฮอนคิดจะใช้ทำเหยียบ แต่นึกได้ว่าทำแบบนั้น จะมีมดที่หนีรอดได้เยอะกว่า

ชายหนุ่มคิดอะไรดี ๆ ออก เขาไปเอาน้ำร้อนมากรอกลงหลุม น้ำร้อนท่วมรังส่งผลให้ฝูงมดแตกฮือหนีตายกันจ้าละหวั่น

“มาสเตอร์ ทำอะไรอยู่ครับ”

“มาแล้วหรือครับ พลโทฮ็อยอนแท ก็ตามทีเห็น ผมกำลังกำจัดศัตรูพืช”

คนที่เคยออกหน้าออกตาว่าเลือกข้างเฟิร์สต์มาสเตอร์หรือเซคันด์มาสเตอร์ล้วนถูกขับไล่ออกจากเรนโบว์ซิตี ไม่ก็ถูกสังหาร

ตอนเชื้อไวรัสอดัมแพร่ระบาดครั้งนั้น ฮ็อยอนแทเชื่อคำพูดซ็อกฮวา และยอมให้ประกาศทางวิทยุว่าวัคซีนแจกฟรีของพวกเขาสวนแอดเดนเป็นอันตราย ตอนแรกเขานึกว่ามาสเตอร์คนใหม่จะเอ่ยเรื่องนี้ แต่เซเวียฮอนกลับเก็บเขาไว้ใกล้ตัว ที่ฮ็อยอนแทยังมีชีวิตรอดอยู่ได้อาจเป็นเพราะไม่เคยแสดงตัวว่าฝักใฝ่อดีตมาสเตอร์ฝ่ายไหนเลย

“การราดน้ำร้อนกำจัดมดได้หรือครับ”

“ก็ไม่ได้ยั้งหรือครับ ตัวที่อยู่ลึก ๆ ในรังยังรอดได้”

“แบบนั้นศัตรูพืชคงไม่สิ้นซาก ให้ผมพยายามแมลงมาให้หมดครับ”

“ท่านพลโท น้าอัศจรรย์ดีนะครับ”

“อะไรนะครับ”

บ้านพักของเซเวียฮอนใช้เวลาเดินทางประมาณสิบนาทีจากศูนย์หลบภัยเกาะยอฮ็อย ที่นี่เคยเป็นที่พักของเฟิร์สต์มาสเตอร์เวลาเขาขึ้นมากรุงโซล สวนดูเป็นระเบียบกว่าสมัยนั้น ต้นไม้ผลิบาเขียวชอุ่มแผ่กิ่งก้านมอบร่มเงาธรรมชาติ

“พวกมดคงคิดว่าพระเจ้าพิโรธ ฝนถึงได้ร้อนพล่าน พวกมันคงอกสันขวัญหาย”

“ฮ่า ๆ มดคิดได้เหมือนมนุษย์หรือครับ”

จะบอกว่านายเป็นพระเจ้าหรือไง อียอนแทซ่อนความคิดนั้นในใจแล้วบั่นหน้ายิ้ม

“โลกเรามีคนมากมายที่ไร้ความคิดและเกียจคร้านกว่ามด ตัวอย่างที่ผมได้รับเลือกตั้งเป็นมาสเตอร์ลึกลับ ไม่น่าประหลาดหรือ เดียวนี้ทุกคนไม่คิดเรื่องที่ว่าวัคซินแจกฟริของสวนเอเดนเป็นอันตรายแล้ว เพราะกลุ่มผู้นำของเรนโบว์ซิที้ทอดทิ้งประชาชน ส่วนฝ่ายที่ช่วยประชาชนกลับเป็นพวกสวนเอเดน”

อียอนแทเป็นคนหนึ่งที่รู้ว่าชเวโฮออนคือเซอร์เพนต์ แต่เลือกจะประหยัดคำพูดเสีย ตราบใดที่วัคซินของพวกสวนเอเดนอันตรายเหมือนที่ช็อกฮวาเคยบอก ผู้ถืออาวุธก็คือชเวโฮออน

จุดประสงค์ของการพยายามกำหนดลัทธิสวนเอเดนเป็นศาสนาประจำชาติอาจเพื่อรวบอำนาจเบ็ดเสร็จด้วยศาสนาและการเมือง นำแปลกที่ชเวโฮออนกลับดูไม่เหมือนผู้นำเผด็จการจอมอำมหิต หากพูดถึงการใช้อำนาจตามอำเภอใจ เฟิร์สต์มาสเตอร์ยังหนักข้อเสียกว่า

“พอได้กินผลไม้อร่อยแล้วก็นึกถึงน้อง เขาคงลำบากมาก”

ชเวโฮออนมักเอ่ยถึงน้องบ่อยๆ อียอนแทไม่รู้ว่าใคร

“เขาพัฒนาวัคซินสำเร็จในรัสเซีย สูดยอดเลยใช้ไหมครับ เพราะแบบนี้ผมถึงปล่อยมือจากเขาไม่ได้”

อียอนแทซ่อนความตกใจไว้เมื่อได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยถึงการพัฒนาวัคซินที่รัสเซีย

ความจริงเขาตั้งใจมารายงานข่าวด้านตรวจที่สาขาย่อยท้องถนนทางเหนือของลัทธิสวนเอเดนถูกโจมตี และมีคนแจกจ่ายวัคซินที่นั่น ผู้นำสำคัญคือช็อกฮวากับควักชูฮวัน

“ได้รับรายงานแล้วหรือครับ”

“แค่รายงานที่ไหนกันล่ะ แต่เป็นการประกาศสงครามด้วยนะสิครับ”

ชเวโฮออนเด็ดเซอร์ริ์สองสามลูกส่งให้อียอนแท เนื้อของมันปริแตกเปื้อนมือพลโท

“เห็นว่าหน้าตาน้องผมดูดีเชียว คงเพราะเขาดูแลดีด้วย แต่ก็ทำให้

นี่อีกฉมาแฮะ”

มาสเตอร์คนใหม่ยัดผลเซอร์รี่เข้าปาก

“ทุกคนชวนเปลี่ยนแผนไปเมืองซ็องนัม ท่านพลโทคิดเห็นยังไงครับ”

“อาจจะ...อันตราย หากพันตรีควักชูฮวันมาด้วยครับ”

“ใช่ไหมล่ะครับ ผมก็ไม่เห็นว่าพันตรีควักชูฮวันกับดอกเตอร์ซ็อกฮวา จะออกโรงเอง จะพูดได้ดี มันเกินคาดนะครับ”

มาสเตอร์พยักหน้า

“ดังนั้นผมจึงตั้งใจว่าจะเป็นฝ่ายไปหาก่อน”

พูดจบเขาก็ชี้ลูกเซอร์รี่เนื้อปริแตกในมืออียอนแทแล้วกล่าวเสียง อ่อนโยน “กินสิครับ”

ดวงอาทิตย์กำลังขึ้น เหลือประมาณสามกิโลเมตรก่อนถึงศูนย์วิจัย ควักชูฮวัน จมอยู่ในห้วงความคิดตลอดทางที่ซัปรด

เขาไม่ได้ระบายโทสะใส่ซ็อกฮวา การเสียดสีเพื่อคนอื่นแค่ห่างไกล จากคำนิยมในใจเขา หากซ็อกฮวาบอกว่าเราต้องเสียเลือดเนื้อเพื่อสร้างโลก อันปราศจากอดัม เขาก็พร้อมจะบุกตะลุยให้เลือดนองหลังเป็นสายน้ำและ ฉีกร่างซเวโฮออนเป็นชิ้น ๆ ตรงหน้าซ็อกฮวา ต่อให้หมอนั้นเป็นที่ชายอีกฝ่าย ก็เถอะ เขาพร้อมบรรจุเงื่อนงำซเวโฮออนที่ละเอียดจนกว่าจะถึงกระดุก มอบความเจ็บปวดแสนสาหัสแบบที่อยากตายก็ตายไม่ได้แก่หมอนั้น กับ คนอื่นนอกจากซเวโฮออนก็เช่นกัน

ศูนย์วิจัยที่ถูกทิ้งร้างหลายสิบปีปกคลุมด้วยวัชพืชกับเถาวัลย์ ควักชูฮวันมาถึงคนแรก หลังจากดับเครื่องยนต์ก็หันมองคนข้างกาย แสง สีขาวซีดยังคงจับบนดวงหน้าเลือดของซ็อกฮวา

“ดอกเตอร์ซ็อก”

เขารู้แล้วว่าไม่ใช่แสง หน้าผากซ็อกฮวาที่กึ่งหลับกึ่งตื่นพร่ามืดเหนือ เขาลองเรียกซ้ำ เจ้าตัวตรงผะแผ่ว ครั้นลองแตะหน้าผากจึงพบว่าตัวนุ่ม ๆ กว่าปกติ จู ๆ อย่างไม่ถึงเป็นแบบนี้

“ซ็อกฮวา ตื่นสิ เป็นอะไร”